نگاه

در مسیر پیشرفت قدم بردار

لوتار ماتئوس*

ترجمه: سهیل نوری پناه

آنچه می توان از نمایش جنگجویانه ژرمن ها در برابر ایتالیا در عصر سه شنبه برداشت کرد این است که آنها – آلمان– دیگر بدل به کشوری با فوتبالیست هایی با کلاس جهانی شده اند. یک نبرد هیجان انگیز و پرشور که یورگن کلینزمن و شاگردانش می توانند با افتخار و غرور از چنین نمایشی به نیکی یاد کنند حتی اگر از دست یافتن به جام، باز مانده باشند. آنها با چنین نمایشی، غرور و هویتی بدیع به مردم کشورشان الهام بخشیدند و ثابت کردند که در آنها توانایی و قابلیتی است که می توانند در برابر هر حریفی مبارزه کنند. اما اکنون به مرحله ای دیگر رسیده اند. ستاره های آلمان باید حالا، به شخصیت کارنامه بازیگری شان اعتباری والاتر بخشند و چنین هدفی میسر نخواهد شد جز با رفتن به کشورها و لیگ های معتبرتر اروپایی برای ادامه فعالیت فوتبالی. اگر فوتبال آلمان موفق شود و البته بتواند از چنین سود و منفعتی که نشات گرفته از عملکرد و نمایش های درخور تحسین این کشور در جام جهانی است بهره جوید، آنگاه در این تابستان باید فوتبالیست های باارزش این کشور را در دیگر لیگ های معتبر فوتبال مشاهده کنیم. از دیدگاه من، آرمانی ترین مکان و کشور برای فوتبالیست های آلمانی، نیست جایی جز انگلستان و لیگ برتر آن کشور.

ینس لمن در آرسنال چند سالی است خود را اثبات کرده و نیز میشائیل بالاک که اخیراً به چلسی منتقل شده است. و حالا نوبت به هم تیمی های ملی شان رسیده تا شانس خود را در این لیگ بیازمایند. البته بوندس لیگا، در حد خود، یک لیگ مهیج و انگیزه بخش است ولی به سبب عدم موفقیت چند سال اخیر تیم های آلمان در سطح فوتبال اروپا، شاید فعلاً نتوان این لیگ را مکانی ایده آل و آرمانی برای ارتقای سطح کیفی فوتبالیست های این کشور تلقی کرد. در دوره ما، من و اکثر هم نسل هایم در ایتالیا و در میان باشگاه هایی چون یوونتوس و اینتر پخش بودیم ولی متاسفانه، از آن سو که فوتبال این کشور به سبب فسادها و جنجال های سریالی اش، بیش از حد گریبانگیر بحران شده، به نظر می رسد ایتالیا مکانی با امنیت بالا برای فوتبالیست های آلمانی باشد. چرا که هر آن، بیم این می رود که باشگاهی به دلیل چنین مسائلی از سوی مقامات فوتبال این کشور به دسته های پایین تر نزول کند. اسپانیا نیز البته لیگی به غایت پویا و باکیفیت دارد. در این تردیدی نیست. با این اوصاف گمان می کنم انگلستان به نسبت اسپانیا، کشور آرمانی تری برای ادامه فعالیت حرفه ای فوتبالیست های آلمانی باشد. خب. حال، ممکن است این سئوال در ذهنتان جاری شود که از دید شخصی ام، کدام ستاره های ژرمن ها را سزاوار حضور در انگلستان و درخشش می دانم؟ فکر می کنم، سه بازیکن احتمال موفقیت و درخشش شان در بریتانیا بیش از بقیه خواهد بود. خب. گزینه اول، بدون هیچ گونه تردید و شبهه ای میروسلاو کلوزه خواهد بود. کسی که در کنار میشائیل بالاک، بی هیچ شکی ستاره هایی در حد کلاس جهانی هستند. کارنامه او در تیم ملی آلمان در جام جهانی و نیز، تاثیرات او بر روند نتیجه گیری ژرمن ها چیزی فراتر از این تعداد گلی بود که او به ثمر رساند. فوتبالیستی سختکوش و تلاشگر که همواره نیش دار و خطرناک است. و نیز نمی توان از کمک ها و تاثیراتش بر زوج جوان و باآتیه اش در خط حمله یعنی لوکاس پودولسکی گذشت. کلوزه نشان داد که در سطح بین المللی و در پیکارهای بزرگی چون جام جهانی یک مهاجم کامل و زهردار است. و حالا او باید چنین کیفیت و قابلیتی را در یک باشگاه بزرگ و معتبر و نیز ماجراجو نمایش دهد. او در وردربرمن در دو فصل اخیر عملکرد درخشان و درخور تمجیدی داشت. اما با توجه به خصوصیات شخصیتی و میل همیشگی اش به پیشرفت، به این تلقی می رسیم که او شخصاً علاقه زیادی به حضور در خارج از مرزهای آلمان دارد. چون نه تنها یک گلزن قهار، که فوتبالیستی است با سرعت قابل قبول، تکنیک کافی و نیز جنگندگی خارق العاده... در موفقیت او در انگلستان هیچ تردیدی ندارم و معتقدم که او می تواند در آنجا به روند گلزنی اش ادامه دهد. دیگر جوانی که نشان داد توانایی های بسیاری دارد کسی نبود جز فیلیپ لام... بازیکنی که نخستین گل کشورش را در جام جهانی نشان داد و کلاً، در طول تورنمنت یکی از شاخص ترین مهره های یورگن کلینزمن بود. کسی که در بایرن مونیخ نیز کلاس بازی اش را نشان می دهد. او در این جام خود را در حد یکی از بهترین مدافعان کناری جام نشان داد تا ثابت کند آنقدر مستعد است تا در بهترین تیم های اروپایی به فوتبالش ادامه دهد. اما سومین ستاره ژرمن ها در جام که توانایی های بسیار زیادی از خویش ارائه داد، باستین شوان اشتایگر است. فوتبالیستی بسیار خوش نقش و با استیل قابل توجه، که در اوج جوانی اما مهره بسیار تعیین کننده ای برای ژرمن ها نشان داد. او در سمت چپ خط میانی به بازی گرفته شد، هر چند این گونه می اندیشم که بهترین منطقه میدان برای او در مرکز خط میانی است. جایی که می تواند گرفتاری های بسیار زیادی را برای رقبایش ایجاد کند. حضور در یکی از تیم های بزرگ انگلیسی می تواند به او در ارتقای سطح کیفی فوتبالش کمک کند. از فوتبالیستی چون او، درخشش در چنین کشوری دور از تصور نخواهد بود.

در انتها باید بگویم که در کوران جام جهانی که برای دیلی تلگراف یادداشت می نوشتم، همواره به غروری اشاره کردم که با نمایش قابل توجه شاگردان کلینزمن به این کشور باز پس داده شد. عملکرد ژرمن ها فراتر از آن چیزی بود که از آنها توقع می رفت. بازیکنان و مربیان و نیز مدیران فوتبال آلمان، در وظیفه شان کامیاب و موفق بودند و پس از سال ها رکود، بار دیگر فوتبال این کشور را به مسیری هموار برای حصول به دستاوردهای قابل توجه هدایت کردند.

***ستون نویس دیلی تلگراف**

کاناوارو و رویای قهرمانی در جام جهانی

از فوتبالمان لذت می بریم

محسن ابراهیمی

«می خواستم با دو تکه پیتزا وارد زمین بشوم اما بعد فکر کردم که باید به حریف احترام بگذارم.» این در جواب حرف های تمسخرآمیزی است که آلمانی ها قبل از بازی به ایتالیایی ها می گفتند و آنها را کوچک می دانستند. اما فابیو کاناوارو کاپیتان ایتالیا که یکی از خوشحال ترین بازیکنان این تیم است دوست ندارد جواب آن حرف ها را بدهد و بیش از آن به شب باشکوهی فکر می کند که آنها را به فینال برلین می رساند. «این گتوزو است که ما را به ضددوپینگ تشویق می کند. تا چهار صبح بیدار بودیم و جشن گرفتیم چون کمتر اتفاق می افتد که به نیمه نهایی برسید و صاحبخانه را شکست بدهید. پس با خوشحالی تا صبح جشن گرفتیم.» کاناوارو سمبل فوتبال سرسخت تبدیل به سمبل ایتالیا می شود که همراه طرفداران تیم ملی می خواند و آرزو می کند که یکشنبه هم همین اتفاق تکرار شود. داستان آلمانی او متفاوت از دیگران آغاز شد، رفت و آمدهای پیاپی به دادگاه در مورد پرونده یوونتوس و بعد هم صدای سوت و اعتراض طرفداران ایتالیایی که از او خوششان نمی آمد. اما از وقتی که به آلمان آمد همه چیز عوض شد و او بهترین بازیکن تیمش در جام جهانی لقب گرفت و فردا با یکصدمین پیراهن خود به میدان می رود تا جشن دوگانه ای را بر پا کند. «از همه دوستانم تشکر می کنم که اجازه دادند من به این هدف برسم. بازیکنان هیچ وقت به این چیزها نگاه نمی کنند اما وقتی که به آن می رسند دوست ندارند این فرصت را از دست بدهند و کنار بروند.» این جوابی است برای تمام منتقدانی که به او ایراد می گرفتند. «خیلی چیزها شنیدم اما الان دوست دارم بدانم چگونه در مورد من قضاوت می کنند. من هرگز تصور چنین جام و چنین اتفاقاتی را نداشتم. حتی اگر به دو سال کار مداوم من در یوونتوس نگاه کنیم و آن را راندمان خوبی بدانیم باز هم رسیدن به فینال فراتر از تصورمان بود. لیپی؟ امیدوارم که بماند و ادامه دهد. همه به او اطمینان دارند و فکر می کنم که او نسبت به یک ماه قبل متقاعد شده که بماند و کار کند.» بعد از فینال هر دو تصمیم می گیرند که چه کار کنند. امروز وقت آن است که از پیروزی مقابل آلمان لذت ببرند. کاناوارو تا دقیقه ۹۰ در حالی که دردی را در قفسه سینه اش احساس می کرد بازی کرد و ادامه داد ولی در وقت اضافه وقتی یک ایتالیا– آلمان دیگر شروع شد او هم عالی بازی کرد تا این بازی در تاریخ لاجوردی ها ثبت شود. او می گوید: «در این بازی بهتر از آلمان بودیم و سختی چندانی نداشتیم. همیشه صاحب توپ بودیم و بازیکنانی که به بازی آمدند بیشترین کمک را کردند تا پیروز شویم.» از آن شب دورتموند دو تصویر در ذهنش باقی مانده است: «صورت گروسو که انتظارش را نداشتیم. او می دوید و فریاد می زد: واقعیت داره، واقعیت داره و بعد هم ماتراتزی که داور مکزیکی را بغل کرد.» آنها کابوس مورنو را فراموش نمی کنند. «حالا او در تعطیلات است. کنار دریا... اما از شوخی گذشته این را بگویم که تحت فشار بودیم اما آرامش خودمان را از دست ندادیم. من به بچه ها گفتم که انرژی خودشان را صرف تصمیمات اشتباه احتمالی داور نکنند. اما آرکوندیا عالی بود.» بهتر از او این تیم ایتالیا بود که به یک تیم بزرگ تبدیل شده است. «پیشرفت ما در این ماه آخر به دست نیامد چرا که اصلاً ممکن نیست یک تیم طی یک ماه درست شود. چه چیزی عوض شد؟ نستا جدید آمده است. جوان هایی که با انرژی کار می کنند، قدیمی هایی که توانایی شان را همه قبول دارند، یک مربی جدید و شاید هم خشم فروخورده ای که در چند سال اخیر در ما به وجود آمده است. این آلمانی ها هستند که کاتناچو بازی می کنند. ما با چهار مهاجم بازی می کنیم. این نشانه های مثبتی است که مربی می خواست آن را به ما بفهماند. این عطش از دهه ۳۰ در ما وجود دارد و امروز نشان دادیم که تیم هجومی و خوبی هستیم.» چند ساعت قبل از شروع بازی دادگاه رم رای سنگینی را برای یووه اعلام کرد. کاناوارو می گوید: «فقط پنج دقیقه درباره آن حرف زدیم. مسلماً چند لحظه در شرایط خاصی قرار گرفتم اما به خودم گفتم که باید نشان دهم می توانم با همه چیز کنار بیایم. ارزش بازیکنان یووه کاملاً مشخص است و در جام جهانی آن را نشان داده ایم.» پس زنده باد ایتالیا به این دفاع آهنین که تا امروز فقط یک گل خورده و هیچ اشتباهی از بوفون سر نزده است. فقط ایتالیای ۹۰ می تواند بهتر از این رکورد باشد اما آنها در نیمه نهایی مقابل آرژانتین متوقف شدند در حالی که این تیم به فینال رسیده است. خیلی ها اعتقاد داشتند که این جام با پنالتی توتی به استرالیا همه چیز را به نام او تمام خواهد کرد اما امروز همه می دانند که ایتالیا با کاناوارو مدعی قهرمانی است و مرد اول ایتالیا او خواهد بود. او حالا پشت سر پائولو مالدینی و دینوزوف با بیشترین بازی ملی در جام جهانی قرار دارد و با یک قهرمانی می تواند در کنار آنها قرار بگیرد. امسال کاناوارو با تمام دوره ها و بازی های قبلی اش تفاوت دارد و روحیه قوی و مثال زدنی اش باعث شده که همه به حرف های او اعتماد کنند. به بارتزالی بعد از اخراج ماتراتزی گفت: آندره آروم باش. می خواهیم از فوتبالمان لذت ببریم و بهترین بازی هارو انجام بدیم. او کمی به من نگاه کرد و شاید توی دلش گفت که این پسره دیوونه شده. اما هر بازی برای ما اینطور بود. بهتر از قبلی و لذت بخش تر. بارتزالی هم می گوید: «وقتی در کنار کسی مثل کاناوارو بازی می کنید، می دانید که اگر اشتباه کنید کسی هست که آن را جبران کند.» همه می خواهند راز موفقیت کاناوارو را بدانند. او می گوید: «دو سال است که خوب تمرین می کنم. حالم کاملاً خوب است و هر روز جدی تر از قبل هستم. خوب غذا می خورم. استراحت می کنم. مشروب نمی خورم. سیگار نمی کشم. اما کوکا کولا را دوست دارم. عصبانیت و خشمی را که قبل از جام جهانی داشتم دور ریختم و امیدوارم که بعد از سال ها بازی در تیم ملی به بزرگترین افتخار فوتبالم برسم.» همه اعتقاد دارند که با دیوار دفاعی بلند کاناوارو قهرمانی هم دور از دسترس نیست با پیراهن شماره صد و اولین و آخرین قهرمانی بزرگ.

خلاصه خبر

۱- کاناوارو سمبل فوتبال سرسخت تبدیل به سمبل ایتالیا می شود که همراه طرفداران تیم ملی می خواند و آرزو می کند که یکشنبه هم همین اتفاق تکرار شود.

۲- خیلی چیزها شنیدم اما الان دوست دارم بدانم چگونه در مورد من قضاوت می کنند. من هرگز تصور چنین جام و چنین اتفاقاتی را نداشتم. حتی اگر به دو سال کار مداوم من در یوونتوس نگاه کنیم و آن را راندمان خوبی بدانیم باز هم رسیدن به فینال فراتر از تصورمان بود.

۳- فقط ایتالیای ۹۰ می تواند بهتر از این رکورد باشد اما آنها در نیمه نهایی مقابل آرژانتین متوقف شدند در حالی که این تیم به فینال رسیده است.

کاناوارو، اولین جام در صدمین بازی

شانزده سال با این رویا بودم

بهرنگ داودی

برای اکثریت بندرنشینان ناپولی و فوتبال دوستان آن دریبل زدن و گلزنی مارادونا تفریح و شور و شوق آخر هفته ها بود و برای اقلیت که برادران کاناوارو هم جزء آنها بودند دیدنی های دیگری هم بود. روزهای خوبی که تکرار خاطراتش هنوز برای هواداران تیم دوست داشتنی و لذت بخش است. اواخر دهه هشتاد و سال های ابتدایی نود که مارادونا هیجان و شادی و همه فاکتورهای دلچسب را برای آنها به ارمغان آورده بود. فابیو و پائولو هم از دیدن جادوی خیره کننده ستاره آرژانتینی لذت می بردند اما برای آنها چیرو فرارا چیز دیگری بود. حرکاتش در زمین به عنوان یک فوتبالیست تطابق بیشتری با خصوصیات برادران کاناوارو داشت. مدافع مستحکم تیم که از ابتدا تا انتها مهاجمان حریف را ناکام می گذاشت، تکل می زد، می جنگید و... تبدیل شد به اولین الگوی واقعی فابیو کاناوارو... روزها به سرعت می گذشت و او تصمیمش را گرفته بود. اولین برخوردها دلسردکننده بود، قانونی نانوشته می گفت مدافع باید بلندقد باشد و تنومند؛ آن هم در کشوری که مارک مدافعان فوتبالش در جهان اعتبار فراوانی داشت... «خوب نگاهش کن... نزدیک دو متره... چطور جلویش را می گیری؟»، «یک لحظه راحتش نمی ذارم»... «توپ های هوایی چطور؟»، «سعی می کنم بیشتر بپرم» و سرانجام جلوی چشم مسئول آکادمی جوانان ناپولی آنقدر بلند پرید که راه ورود به فوتبال را پیدا کرد. راهی که احتمالاً بهترین سرانجام آن در عرصه ملی در برلین به پایان می رسد. از آن روزها تا لحظه های دلچسب تورنمنت آلمان راه فراوانی طی شد... ناپولی، پارما و آشنایی با دوست خوبش بوفون، انتقال به اینتر و پوشیدن پیراهن بیانکونری و بستن بازوبند کاپیتانی آتزوری. نهم جولای شماره پنج لاجوردی پوشان در ابتدای بازی دست زیدان را خواهد گرفت تا به عنوان کاپیتان و بهترین مهره مارچلو لیپی در صدمین بازی ملی خود برای فتح جام و بالا بردن آن تلاش کند. ایتالیای ۲۰۰۶ بدون کاناوارو غیرقابل تصور بود. مدافعی که نگاه کردن به بازی هایش تیر انتقادات را بیشتر به سمت انتخاب کنندگان مرد سال اروپا یا بهترین بازیکن جهان نشانه می رود، در پاسخ به این پرسش که چرا یک مدافع باید به ندرت صاحب چنین عنوانی شود... سراسر ایتالیا، مطبوعات و رسانه های این کشور، بینندگان و دست اندرکاران جام و اعضای اردوی ایتالیا به شدت او را تحسین می کنند اما کاناوارو در قبال این ستایش خونسرد است. فاکتوری که عقیده دارد برای رسیدن به قهرمانی بسیار مهم است. «تیم ایتالیا به این مرحله رسیده است و این موضوع بسیار مهم است. مثل همیشه برای موفقیت تیم تلاش می کنم و اکنون که به فینال رسیده ایم انگیزه ام چند برابر شده است. هیچ وقت احساس نخواهم کرد بهترین بازیکن ایتالیا هستم چون حتی اگر در بهترین شرایط آمادگی باشم بدون حضور بقیه کوچکترین تاثیر مثبتی نخواهم داشت.» این جملات شاید از روی تواضع بازیکنی باشد که تلاش می کند همیشه از حاشیه ها فاصله بگیرد. اما حقیقت چیز دیگری است. اگر او پس از پایان رقابت ها به عنوان بهترین بازیکن جام انتخاب شود درصد کسانی که از این رای متعجب شوند بسیار پایین خواهد بود. کاناوارو در اوج است و پس از هر پیروزی ایتالیا در صدر تحلیل های کارشناسی قرار گرفته است. آنقدر مطمئن که به زامبروتا و گروسو اجازه می دهد بیشتر در کارهای هجومی شرکت کنند. به قدری باتجربه که آمار دریافت کارت های زردش به طور قابل ملاحظه ای کاهش یافته است. لیپی می گوید: «برای یک مربی چه چیز می تواند بهتر از این باشد که کوچکترین دغدغه ای از بابت خط دفاعی اش نداشته باشد؟ حتی در بدترین شرایط که تحت فشار حریفان هستیم خیالم راحت است به خصوص این که پشت سر کاناوارو، بوفون قرار گرفته است.»

قدرت نفوذ خرافات در بین هواداران ایتالیایی معتقد به آن رای به قهرمانی ایتالیا می دهد. ۱۹۷۰، ۱۹۸۲، ۱۹۹۴،... فاصله هایی دوازده ساله که ایتالیا یک در میان جام را از دست داده است و سپس قهرمان شد و اکنون ۲۰۰۶. چقدر می توانیم خرافاتی باشیم؟ کاناوارو باز هم خونسرد است. «قبل از شروع رقابت ها مشکلات زیادی پیرامون تیم وجود داشت. بحران فوتبال در کشور همه را تحت فشار سنگینی برده بود. هواداران طاقت یک ناکامی دیگر را نداشتند و استرس عجیبی بین بازیکنان وجود داشت. اما روحیه خود را از دست ندادیم و همه چیز رفته رفته بهتر شد. لیپی هم شرایط دشواری را تجربه کرد. تصور کنید تمام فکر و ذهنتان معطوف به حضور موفق در جام جهانی است و ناگهان خبر احتمال برکناری به گوشتان بخورد... لیپی یک حرفه ای تمام عیار است و خیلی خوب توانست این دوره را پشت سر بگذارد، استارت زدیم و برد مقابل غنا آرامش را برای تیم به ارمغان آورد. ایتالیا در ادامه نشان داد مدعی جدی عنوان قهرمانی است.»

منتقدان باید همیشه سوژه داشته باشند. این بار دست روی سه نکته می گذارند... آمریکا، استرالیا و اوکراین... برابر اولی نمایش خوبی نداشتند، مقابل دومی خوش شانس هم بودند و اوکراین هم که چیز خاصی برای ارائه کردن نداشت، اما کاپیتان عقیده دیگری دارد. «اگر در فینال شکست بخوریم اما هر شش بازی قبلی را با ارائه بهترین و زیباترین بازی های ممکن برده باشیم چه کسی برای این تیم دست می زند به خصوص در ایتالیا که همه انتظار قهرمانی دارند. فاصله ها در فوتبال امروز کمتر از همیشه شده است. حتی اگر بهترین بازیکنان جهان را هم در اختیار داشته باشید تصور غلبه بر همه حریفان با تعداد گل زیاد یا کنترل کامل بازی ساده لوحانه است. در گروه آسانی قرار نداشتیم اما خوب نتیجه گرفتیم. استرالیا یک تیم قدرتمند و سازمان یافته بود و اوکراین هم پتانسیل های خاص خود را داشت. قرار نبود از ابتدا تا انتها با آرژانتین و برزیل و هلند و... روبه رو شویم.»

فینال شرایط کاملاً ویژه ای دارد. ایتالیا دو بار در سال های اخیر از فرانسه زخم خورده است؛ یک چهارم نهایی سال ۹۸. ضربات پنالتی رای به حذف آتزوری داد و دو سال بعد فینال یورو هم مقابل فرانسه با شکست به پایان رسید. کاناوارو که در هر دو این رقابت ها حضور داشت این بار نمی خواهد تسلیم شود. «هر بار که بازی زیدان را می بینم شگفت زده می شوم. او در فینال آخرین بازی دوران حرفه ای اش را پشت سر می گذارد و نیازی به توصیف انگیزه هایش نیست. فرانسه در ابتدا روند خوبی نداشت و حقیقتاً فکر نمی کردم بتوانند به فینال برسند. اما این تیم مجموعه ای از بازیکنان حرفه ای را در اختیار دارد که توانستند خیلی سریع اوضاع را عوض کنند. اما این بار نوبت ایتالیا است. دو شکست تلخ را مقابل این تیم تجربه کردیم که امیدوارم تکرار نشود. فرانسه تیم پرقدرت و زهرداری است. این موضوع کاملاً مشخص است.»

شانزده سال پیش کاناوارو در بازی نیمه نهایی جام جهانی ۹۰ بین آرژانتین و ایتالیا به عنوان یک توپ جمع کن بازی را دنبال می کرد و یکشنبه شب در حالی که برای صدمین بار پیراهن تیم کشورش را می پوشد در فینال جام جهانی که احتمالاً آخرین تجربه آن را پشت سر می گذارد برای پیروزی تلاش می کند... چیدن قطعات این پازل کنار هم اهمیت موضوع را بیشتر نشان می دهد... صدمین بازی ملی، آخرین جام جهانی، کاپیتان ایتالیا. «از بچگی آرزو داشتم پیراهن ایتالیا را در جام جهانی به تن کنم و اکنون که به این مرحله رسیده ام فکر نمی کنم بالاتر از آن چیزی وجود داشته باشد. رویاهایم به تحقق پیوسته است و فقط یک پیروزی تا قهرمانی فاصله دارم. در این سال ها تجربیاتم افزایش پیدا کرده و اکنون به عنوان کاپیتان تیم مسئولیت سنگینی را احساس می کنم. واقع بین هستم و می دانم آخرین جام جهانی را پشت سر می گذارم بنابراین نمی توانم این فرصت بزرگ را از دست بدهم. شانزده سال پیش در نیمه نهایی جام ۹۰ با خودم گفتم آیا می توانم یک روز در این سطح بازی کنم؟ نیمه نهایی جام جهانی... به آن رسیدیم. آلمان را شکست دادیم و اکنون نوبت فینال رسیده است. ایتالیا در انتظار این قهرمانی است.»

خبرها

جشن فرانسوی ها

مردم فرانسه راهیابی تیم ملی فوتبال کشورشان به مرحله نهایی جام جهانی ۲۰۰۶ آلمان را تا صبح پنجشنبه جشن گرفتند. پس از پیروزی چهارشنبه شب تیم ملی فوتبال فرانسه در برابر پرتغال مردم شهرهای مختلف این کشور به خیابان ها ریختند و با به صدا درآوردن بوق خودروها، پرتاب ترقه و سر دادن شعارهای «زیدان، زیدان» و «ما به فینال رسیدیم»، شادمانی خود را از این پیروزی ابراز داشتند. براساس گزارش پلیس، شب گذشته در شهر پاریس نیز بیش از ۵۰۰ هزار نفر از اقشار مختلف مردم که عمدتاً جوان و نوجوان بودند، در خیابان شانزه لیزه تجمع کرده و با شکستن شیشه مغازه ها و پرتاب بطری خالی با پلیس درگیر شدند. در جریان این درگیری پلیس تعداد زیادی از جوانان را دستگیر کرده اما آمار دقیق آنها اعلام نشده است. در منطقه ۱۳ پاریس نیز یک موتورسوار کنترل خود را از دست داد و به میان جمعیت رفت و پنج نفر را زخمی کرد. در استادیوم «شارلتی» نیز که مردم مسابقه را از تلویزیون های بزرگ تماشا می کردند یک نفر با ضربات چاقو زخمی شد. جشن شادمانی تا ساعت ۴ صبح ادامه داشت و بعد از این ساعت بود که تا حدی آرامش به خیابان های پاریس بازگشت. تیم ملی فوتبال فرانسه با گل زیدان از روی نقطه پنالتی توانست پرتغال را شکست دهد و به فینال جام جهانی ۲۰۰۶ آلمان راه یابد. فرانسه یکشنبه شب به مصاف دیگر فینالیست این جام یعنی ایتالیا می رود.

حضور پلیس اتریش در آلمان

پلیس اتریش با حضور خود در مسابقات جام جهانی فوتبال جای خالی تیم ملی فوتبال این کشور در این دوره از مسابقات را پر کرده است. اتریش در سال ۲۰۰۸ میلادی به همراه سوئیس میزبان مسابقات جام ملت های اروپا است و نیروهای پلیس این کشور برای آشنایی با جو این مسابقات به آلمان رفته اند. پلیس این کشور روز پنجشنبه اعلام کرد که یکصد نفر از نیروهایش برای کسب تجربه کمک به همکاران آلمانی خود در این کشور حضور یافته اند. برای کمک به پلیس آلمان در مجموع ۳۰۰ پلیس از ۱۳ کشور اروپایی در مسابقات جام جهانی فوتبال ۲۰۰۶ حضور دارند. آلمان در جریان برگزاری مسابقات برای کنترل بهتر مرزهای خود، قانون شینگن را لغو کرده است.

نستا به فینال هم نمی رسد

«آلساندرو نستا» مدافع کهنه کار تیم ملی فوتبال ایتالیا نمی تواند این تیم را در دیدار پایانی مسابقات فوتبال جام جهانی ۲۰۰۶ آلمان همراهی کند. دیدار پایانی رقابت های فوتبال جام جهانی ۲۰۰۶ روز یکشنبه (فردا) در ورزشگاه شهر برلین برگزار خواهد شد. انریکو کاستلاچی پزشک تیم ملی فوتبال ایتالیا روز پنجشنبه گفت نستا از بند مصدومیت رهایی پیدا نکرده و نمی تواند در دیدار روز یکشنبه مقابل تیم فرانسه به میدان برود. نستا در مرحله گروهی رقابت های فوتبال جام جهانی ۲۰۰۶ آلمان در دیدار مقابل تیم جمهوری چک دچار مصدومیت شد.

کلینزمن زمان بیشتری می خواهد

«یورگن کلینزمن» سرمربی تیم ملی فوتبال آلمان پس از آنکه تیمش از رسیدن به دیدار پایانی رقابت های جام جهانی ۲۰۰۶ بازماند، خواستار فرصتی برای تامل درباره ادامه کار خود در این تیم شد. این در حالی است که «گرهارد مایر فورفلدر» رئیس فدراسیون فوتبال آلمان نسبت به ادامه کار کلینزمن ابراز تمایل کرده و گفت: من علاقه دارم که کلینزمن به کار و فعالیت خود ادامه دهد. دیگر دست اندرکاران و مسئولین فدراسیون فوتبال آلمان و همچنین بازیکنان سابق این تیم نیز خواستار ادامه کار کلینزمن به عنوان مربی تیم آلمان هستند. با توجه به موفقیت های کلینزمن در دو سال گذشته در پست مربیگری تیم ملی فوتبال آلمان، هر چند که این تیم در مرحله نیمه نهایی جام جهانی ۲۰۰۶ با شکست از تیم ایتالیا از حضور در دیدار پایانی بازماند و انتظار نهایی مسئولین و مردم این کشور که دسترسی به مقام قهرمانی جام جهانی بود برآورده نشد، اما چنین به نظر می رسد که به ویژه افکار عمومی آلمان خواستار ادامه کار کلینزمن هستند. فدراسیون فوتبال آلمان نیز هر چند که اختلاف نظراتی با کلینزمن در رابطه با تغییر ساختاری در تیم ملی داشت، اما هم اکنون با توجه به موفقیت های وی و خواسته افکار عمومی درصدد ابقای کلینزمن در پست مربیگری تیم ملی آلمان است. «آنگلا مرکل» صدراعظم آلمان نیز از عملکرد این تیم در جام جهانی ابراز خرسندی کرده و گفت: این تیم به موفقیت های بسیار زیادی برای آلمان دست یافت. از سوی دیگر در حالی که هدف اولیه کلینزمن صرفاً دسترسی به موفقیت هایی برای تیم آلمان در جام جهانی و در نهایت کسب مقام قهرمانی این جام بود اما در این میان ادامه روند بهبود ساختار و کیفیت تیم آلمان، جذب بازیکنان جوان دغدغه و نگرانی کلینزمن است. بدین خاطر چنین به نظر می رسد که این مسائل کلینزمن را به ادامه کار و فعالیت خود در تیم ملی فوتبال آلمان متمایل و مجبور کند هر چند که این تیم به آرزوی دیرینه خود که کسب مقام قهرمانی جام جهانی بود نرسید.

الیزوندو داور فینال

کمیته داوری فدراسیون بین المللی فوتبال (فیفا) «هوراسیو الیزوندو» داور آرژانتینی را به عنوان داور دیدار پایانی مسابقات فوتبال جام جهانی ۲۰۰۶ آلمان برگزید. دیدار پایانی مسابقات فوق فردا شب بین دو تیم ایتالیا و فرانسه برگزار خواهد شد. به گزارش خبرگزاری رویترز، الیزوندو دیدار افتتاحیه این مسابقات را که بین دو تیم آلمان و کاستاریکا برگزار شد، قضاوت کرد.